

торъ въ вжтрешния животъ на турската империя. Не само градове като Търново, Русе, Видинъ, Враца, Плѣвнѣнъ, Варна, Шуменъ, Сливенъ, Одринъ, София, Кюстендилъ, Щипъ, Охридъ, Велесъ, Скопие и т. н., но и емиграцията отъ Русия и Ромъния, начело съ градоветъ Одеса, Букурещъ и Браила, ще се обяви въ пълно единодушие за извършеното въ Цариградъ и ще изисква твърдо отстояване на заетитъ позиции. Особено се отличава въ това отношение гр. Браила, гдето още отъ 1830 г. има голъма българска колония (най-много сливенци) и гдето се заражда и развива единъ културенъ животъ, намѣрилъ изразъ въ множество просвѣтни и обществени почини, и главно въ отпоръ срещу фенерското духовенство, въ издаване на вестникъ Българска пчела (1863) и въ основаване на Българското книжовно дружество (1869). Българскиятъ елементъ заема видно мѣсто всрѣдъ търговското съсловие на града и е въ състояние, по силата на патриотизма си и материалното си благосъстояние, да прави голъми жертви за народностното движение въ отечеството. Тукъ действуватъ интелигентни или щедри търговци като Костаки Поповичъ, Петъръ Симовъ, Панайотъ Симовъ, Никола Ценовъ, Димитъръ Диамандиевъ и други, които издържатъ училища въ Сливенъ или подпомагатъ по всѣкакъвъ начинъ на виднитъ задгранични дейци. Не безъ съзнание за това превъзходство и за известни лични заслуги Селимински ще пише презъ 1863 г. отъ Парижъ до браилчани, че нѣкои българи тамъ се изказали „съ твърде ласкателни думи за родолюбивитъ дѣла на Браилската българска община“, която сега държала „първо мѣсто между всички български общини вжтре и вънъ отъ Турция“. И активъ на общината, въ която се подвизава по народнитъ дѣла самъ Селимински, било, че тя поддържала български студенти въ европейскитъ университети, давала помощи на изпадналитъ отъ другаде българи, „развила и защитила“ черковния въпросъ, основала свое народно училище и благотворително дружество за облекчение на беднитъ, и т. н. „Никоя друга община не се е отличила съ своитъ патриотически цели, както Браилската“. И Селимински съобщава всичко това на съгражданитъ си, за да знаятъ тѣ, че „добритъ дѣла не се губятъ, а напротивъ достойно се оценяватъ и се представятъ за подражание и на другитъ общини“.